

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 388/2021
08.04.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Станојевић, председника већа, Бисерке Живановић и Весне Субић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Марија Китаровић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство унутрашњих послова, чији је законски заступник Државно правобранилаштво Београд, ради исплате, одлучујући о ревизијама тужиоца и тужене изјављеним против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3786/17 од 23.09.2020. године, у седници одржаној 08.04.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈАЈУ СЕ као неосноване ревизије тужиоца и тужене изјављене против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3786/17 од 23.09.2020. године.

ОДБИЈАЈУ СЕ захтеви тужиоца и тужене за накнаду ревизијских трошкова.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 1188/17 од 06.06.2017. године, ставом првим и трећим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца и обавезана тужена да тужиоцу на име разлике између исплаћене плате и оне која му је требало бити исплаћена у пуном износу, за период од 15.10.2009. године до 31.07.2012. године плати укупан износ од 2.225.934,00 динара, као и за период од 01.08.2012. године закључно са 31.07.2015. године, износ од укупно 2.863.408,24 динара, све са законском затезном каматом на појединачно одређене месечне износе од датума доспелости, па до коначне исплате, ближе одређене овим ставовима изреке. Ставом другим и четвртим изреке, обавезана је тужена да на износе из претходних ставова у корист тужиоца обрачуна доприносе за пензијско и инвалидско осигурање за период од 15.11.2009. године до 31.07.2015. године и исте уплати Републичком фонду за пензијско и инвалидско осигурање Филијала за Град Београд, према стопи важећој на дан уплате. Ставом петимим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужена да тужиоцу на име разлике између исплаћене плате и плате која му је требало бити исплаћена до пуног износа и то износ од по 17.532,50 динара, на име мање исплаћене плате за другу половину октобра 2009. године, са законском затезном каматом почев од датума доспелости, па до коначне исплате, ближе одређено овим ставом изреке. Ставом шестим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужена да у корист тужиоца обрачуна доприносе за пензијско и инвалидско осигурање за период од 15.11.2009. године до 15.12.2009. године и исте уплати Републичком фонду за пензијско и инвалидско осигурање Филијала за Град

Београд, према стопи важећој на дан уплате, као неоснован. Ставом седмим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу на име трошкова парничног поступка плати укупан износ од 344.930,00 динара, са законском затезном каматом од дана када се стекну услови за извршење, до коначне исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 3786/17 од 23.09.2020. године, ставом првим изреке, укинута је првостепена пресуда. Ставом другим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца и обавезана тужена да тужиоцу на име накнаде штете због мање исплаћене нето плате за период од 15.10.2009. године до 31.07.2015. године исплати износ од укупно 2.008.992,21 динар, у појединачно опредељеним износима, са законском затезном каматом од датума доспелости, па до коначне исплате, ближе одређене овим ставом изреке. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да у корист тужиоца на износе из става другог изреке ове пресуде обрачуна доприносе за пензијско и инвалидско осигурање за период од 15.10.2009. године до 31.07.2015. године и исте уплати Републичком фонду за пензијско и инвалидско осигурање Филијала за Град Београд, према стопи важећој на дан уплате. Ставом четвртим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца за накнаду штете због мање исплаћених нето плата за период од 15.10.2009. године до 31.07.2015. године, за разлику од досуђеног износа од 2.008.992,21 динар до траженог износа од 5.604.480,53 динара, за износ од још 3.595.488,32 динара, са законском затезном каматом и за уплату доприноса за пензијско и инвалидско осигурање на разлику од досуђеног износа од 2.008.992,21 динар до траженог износа од 5.604.480,53 динара, за износ од још 3.595.488,32 динара према стопи важећој на дан уплате, као неоснован. Ставом петим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу на име трошкова првостепеног поступка исплати износ од 302.938,00 динара, са законском затезном каматом од дана када се стекну услови за извршење до коначне исплате. Ставом шестим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу на име трошкова другостепеног поступка исплати износ од 237.713,00 динара, са законском затезном каматом од дана када наступе услови за извршење до коначне исплате. Ставом седмим изреке, одбијен је захтев тужиоца за исплату законске затезне камате на трошкове првостепеног и другостепеног поступка од дана пресуђења до дана када наступе услови за извршење, као неоснован, док је ставом осмим изреке одбијен захтев тужене за накнаду трошкова парничног поступка, као неоснован.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, ревизије су изјавили тужилац и тужена због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр.72/11,55/14), Врховни касациони суд је нашао да су ревизије неосноване.

У поступку доношења побијане пресуде није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности, а друге повреде на коју се ревизијом указује не могу бити ревизијски разлог у смислу члана 407. став 1. истог закона.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац запослен у Министарству унутрашњих послова, решењем тужене од 30.09.2009. године премештен је са радног места .... Одељења за ... у Управи за ..., на радно место .... (...) у Одељењу за ... у

Јединици за ..., Управа .... Решењем тужене од 01.06.2012. године, тужилац је распоређен на послове ... (...), у Јединици за ... у Служби за ..., а решењем од 10.03.2015. године, тужилац је трајно премештен на наведено радно место, са звањем ... . У овом поступку тужилац тражи разлику између плате која му је исплаћена у утуженом периоду (по коефицијентима утврђенима Правилником о платама запослених у Министарству унутрашњих послова) и двоструког износа те плате која је требало да му буде исплаћена сходно члану 2. Уредбе о платама лица која обављају послове у посебним организационим јединицама државних органа надлежних за сузбијање организованог криминала.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је усвојио тужбени захтев тужиоца и обавезао тужену на исплату накнаде у висини како је тужилац определио својим тужбеним захтевом, тако што је у складу са извештајем тужене о висини исплаћене плате тужиоцу у спорном периоду исту увећао за 100% , с обзиром да је тужилац распоређивањем у Службу за .... стекао право на двоструки износ плате у складу са чланом 2. Уредбе, која представља непосредни правни основ за утврђивање и исплату плате тужиоцу.

Другостепени суд је након отварања расправе, имајући у виду одредбе члана 18. став 1. Закона о организацији и надлежности државних органа у сузбијању организованог криминала, корупције и других посебно тешких кривичних дела, и одредбе члана 2. Уредбе о платама лица која обављају послове у посебним организационим јединицама државних органа надлежних за сузбијање организованог криминала, оценио да из садржине наведених норми произлази да лица која обављају послове и задатке у посебним организационим јединицама државних органа надлежних за сузбијање организованог криминала, имају право на плату у висини коју одређује Влада, која је начин обрачуна и исплате плате уредила одредбом члана 2. наведене Уредбе, али не у висини како је то досуђено првостепеном пресудом. Наиме, на основу налаза и мишљења судског вештака, другостепени суд је утврдио основну нето зараду тужиоца за септембар 2009. године, на претходном радном месту, пре премештаја у Службу за ..., у износу од 54.241,16 динара, па је у складу са наведеним одредбама Уредбе извршио обрачун разлике зараде тако што је основну плату тужиоца у нето износу са претходног радног места, двоструко увећао, а затим одбио нето износе плате који су тужиоцу исплаћени у утуженом периоду.

Оцењујући ревизијске наводе тужиоца и тужене, Врховни касациони суд је нашао да је побијана одлука донета на основу правилне примене материјалног права.

Законом о организацији надлежности државних органа у сузбијању организованог криминала, корупције и других посебно тешких кривичних дела („Службени гласник РС“ бр. 42/02, 27/03, 39/03, 60/03, 67/03, 29/04, 58/04, 45/05, 61/05, 72/09, 72/11, 101/11, 32/13), прописано је да се ради обављања послова органа унутрашњих послова у вези са кривичним делима из члана 2. овог Закона, образује у оквиру министарства надлежног за унутрашње послове, Служба за сузбијање организованог криминала која поступа по захтевима специјалног тужиоца у складу са законом (члан 10. став 2), да лица која врше функцију односно обављају послове и задатке између осталог у служби имају право на плату која не може бити већа од двоструког износа плате коју би остварили на функцији односно пословима са којих су ступили на рад у те организационе јединице (члан 18. став 1).

Уредбом о платама лица која обављају послове у посебним организационим јединицама државних органа надлежних за сузбијање организованог криминала („Службени гласник РС“ бр. 14/03, 67/03, 105/04, 114/14), прописано је да се плата између осталог и за лица која су запослена у Служби за ... Министарства унутрашњих послова обрачунава и исплаћује у двоструком износу плате на одговарајућем радном месту у седишту Министарства унутрашњих послова (члан 2. став 2).

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, а супротно наводима ревизија Врховни касациони налази да је поменутом Уредбом установљено право тужиоца, као овлашћеног службеног лица запосленом у Служби за борбу против организованог криминала, на исплату двоструког износа плате. Међутим, правилно је другостепени суд закључио да је у питању плата коју би тужилац остварио у спорном периоду у односу на висину основне плате коју би примао на месечном нивоу на радном месту на коме је био претходно радно ангажован до момента премештаја у поменуту Службу, при чему су узете у обзир промене у висини основне плате које су уследиле у поменутом спорном периоду обрачуна, што значи да свако увећање основне месечне плате на ранијем радном месту води увећању и двоструког износа његове основне плате у Служби за борбу против организованог криминала (Правни став Грађанског одељења Врховног касационог суда усвојен на седници од 13.10.2020. године).

На основу члана 414. став 1. ЗПП Врховни касациони суд је одлучио као у ставу првом изреке. Одлуку о трошковима ревизијског поступка Врховни касациони суд је донео применом одредбе члана 165. ЗПП.

**Председник већа - судија
Јасминка Станојевић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић